

ревъ удариха на бѣгъ . . . настѣпи мълчалива борба. Окопъ, слѣдъ окопъ падаха. Теленитѣ мрѣжи на страшния фортъ „Айвазъ-Баба“ приближиха.

„Съчете!“ . . . Изрева гърлестъ гласъ. И зазвѣнтѣха лопати и съ нечовѣшки сили се разкъсваха мрѣжитѣ. А картечницитѣ ревѣха, орѣдята бѣлваха смъртъ и съ хиляди трупове падаха по мрѣжитѣ . . . Падна мъгла, запъпла низко по земята, сѣкашъ искаше да закрие тази грозна човѣшка касацница.

Непрѣстано „Ура“ се носѣше, което като вълнитѣ на морето се отнѣсаше далечъ, далечъ . . .

Музиката засвири „Шуми Марица“, едно грѣмогласно „Ура“ се понесе, разтърси цѣлата височина и отлетѣ отъ окопъ на окопъ къмъ синитѣ небеса.

И тъкмо когато сутринната заря поздравляваше роснитѣ цвѣтя, знамето на „лудия“ 23-й полкъ се развѣваше гордо надъ форта „Айвазъ Баба“.

Лжчитѣ на слънцето трепкаха по кървавото поле. Прѣдъ разкъсанитѣ мрѣжи лежаха хиляди трупове, по които сутринната роса бѣше сложила своята студена сълза.

